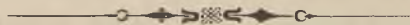

z biskupstwa w Konstantynopolu i obłożyli go klątwą, wyłączającą go z Kościoła. Synod odbył się w Bazylice wybudowanej ku uczczeniu Najśw. P. Marji i św. Jana Apostoła. Tu, jak mówi Sobór, „Potępiliśmy Nestorjusza gdzie żył Jan Apostoł i Najśw. Panna Marja — Matka Boża“. Ruiny Bazyliki świadczą jako nieme świadectwo dawnej przeszłości i chwały chrystjanizmu Azji. Na tem miejscu zawiązała się pierwsza gmina chrześcijańska w Efezie. Wśród wykopalisk odnaleziono kryptę pod Bazyliką, która mówi o autentyczności grobu św. Jana Apost. i Ewangelisty.

Legenda opowiada, iż św. Jan czując się bliskim śmierci, kazał wykopać dla siebie grób, i sam do niego zeszedł o własnych siłach. Następnie uściskał po raz ostatni swoich uczniów i rzekł do nich: „Weźcie tę ziemię, która jest moją matką i nakryjcie mnie“. Uczniowie ucałowali z wielką czcią jego szaty i piersi, i wśród płaczu zaczęli wykonywać rozkaz. Św. Jan zachęcał dalej: „Przykryjcie mię aż po szyję“. A gdy to wykonali rzekł dalej: „Okryjcie teraz moją głowę prześcieradłem — obejmijcie mię jeszcze raz, bo już mię więcej nie ujrzycie“. Uczniowie ucałowali po raz ostatni czoło Świętego, a gdy ten oddał Bogu ducha, przykryli całkowiec zwłoki ziemią i odeszli w głębokiem smutku. Wkrótce ukazało się na horyzoncie nieba ogniste słońce.

Nie bez wzruszenia czyta się o tem zdarzeniu, zaszłem nad grobem tego umiłowanego Ucznia, który miał szczęście spoczywać na piersiach Chrystusa Pana.

Lecz jakże dziwne są rządy Opatrzności Bożej! Z wielkiego miasta Efezu, ośrodka chrystjanizmu, pozostały dziś tylko ruiny, i ta mała, nędzna, brudna i zaśmiecona wioścyna mużułmańska pod nazwą Ayasulak, nieznająca wcale Chrystusa, ani Jego umiłowanego ucznia i Apostoła! I. S.

Święto Matki Boskiej Zielnej

W dniu 15 sierpnia przypada uroczystość Wniebowzięcia Najświętszej Marji Panny, ze wszystkich świąt ku czci Bogarodzicy najdawniejsze, bo sięgające pierwszych wieków chrześcijaństwa i zawsze solennie obchodzone. Z tym obchodem kościelnym, który dawniej nosił rozmaite nazwy, jak: Śmierci, Odpocznienia, Zaśnięcia i wreszcie Wniebowzięcia, łączy się w kraju naszym starodawny zwyczaj święcenia ziół polnych, które dziewczęta wiejskie, nazbierawszy dnia poprzedniego, przynoszą do świątyni, aby je kapłan przed wielkim ołtarzem poświęcił. Jest to więc po oktawie Bożego Ciała drugi dzień w roku, przeznaczony do święcenia